

[Knud Østergaard.]

steren i denne sommer foretage en rejse til USA. Jeg mener, at det er klogt, jeg mener, at det er rigtigt, og jeg mener også, det er rigtigt, at udenrigsministeren besøger sine kolleger i London og i Bonn. Men jeg spørger mig selv: er det nok? Hvis vi vil have indflydelse, er det så ikke noget, som vi selv skal skaffe os? Dr. Kissinger siger i sin tale — jeg har den i dansk oversættelse fra Berlingske Aftenavis for i dag:

„I sine forhandlinger med regeringscheferne i Storbritannien, Italien, Den tyske Forbundsrepublik og Frankrig, med NATOs generalsekretær og med andre europæiske ledere ...“

Er det ikke op til os selv, om vi vil være blandt disse europæiske ledere? Danmark er et europæisk land, Danmark er et EF-land, Danmark er et NATO-land, og det er i den forbindelse vor skæbne, der afgøres, og jeg spørger: i den situation, skal vi da ikke selv søge at føre forhandlingerne på så højt et plan som overhovedet muligt? Og med højt plan her i landet mener jeg statsministeren. Jeg mener statsministeren, og selvfølgelig mener jeg også udenrigsministeren. Jeg mener simpelt hen, at det er nødvendigt; det konservative folkeparti vil opfordre regeringen til at udnytte alle muligheder, og vi vil anmode statsministeren og udenrigsministeren om at vie alle deres kræfter til det formål og ved snarlige besøg hos deres kolleger på begge sider af Atlanterhavet at manifestere, at Danmark er en trofast og ansvarsbevidst medarbejder i det atlantiske fællesskab.

Statsministeren skal ikke være bange i den henseende for det konservative folkeparti. Vi har tilsagt vor støtte på det forsvarspolitiske område, og det står vi ved. Vi har tilsagt — det gør vi nu — vor støtte på det udenrigspolitiske område; det står vi også ved. Statsministeren er min statsminister; det er ikke ham, jeg måtte ønske som statsminister, men så længe han sidder i stolen, er han min statsminister. Jeg ønsker statsministeren op af denne stol for fra denne talerstol at bekræfte, at i den situation vil han bruge al sin indflydelse som statsminister til at skaffe Danmark det for Danmark bedste resultat. En sådan udtalelse har vi brug for, og den vil i mit parti blive modtaget med megen glæde.

Når jeg taler så alvorligt om disse forhandlinger, er det bl. a., fordi vi må have konsekvenserne af en fiasko for øje. Det må man altid, når man indgår i forhandlinger. Man må altid se alternativet; hvad er alternativet? Jeg kan blive meget nervøs og meget bange ved f. eks. at forestille mig en handelskrig imellem Amerika og fællesmarkedslandene, en handelskrig, hvis konsekvenser jeg næppe tror vi kan overskue, som vil have umådelig indflydelse på Amerika, umådelig indflydelse på Europa, men ikke mindst gå ud over de uskyldige, den tredje verden, som vi mener ikke skal være ofre for manglende samarbejde imellem de rige lande. Derfor er den side af sagen vigtig, de forhandlinger, der føres i GATT, og de forhandlinger, der føres i OECD. Men de sikkerhedspolitiske, de militærpolitiske, de forsvarspolitiske — hvad er alternativet til NATO? Er det Europa som en tredje stormagt? Jeg gruer ved tanken, jeg gruer ved tanken om et fransk og engelsk samarbejde, der udvikler sig til den tredje atomslagstyrke. Jeg gruer ved tanken om, at man tror, Europa som sådant kan blive en ny supermagt med alt, hvad det indebærer af mistilid såvel fra Amerika som fra Sovjetunionen. Jeg gruer for, at det går den anden vej, at det bliver et afrustet Europa klemmt inde imellem to supermagter, to verdensmagter. Er det det, man ønsker? Er det en finlandisering af Europa? Europas problemer er ikke ens, Englands sikkerhedspolitiske problem er ernoget ganske andet end Frankrigs, England har stadig vand imellem sig og kontinentet. De tyske problemer er nok også betydelig anderledes, ikke mindst fordi deres forsvarspolitiske status jo stadig væk er traktatligt fastlagt.

Europa som et alternativ i militær henseende til det NATO, vi er deltagere i, eksisterer efter min opfattelse ikke. Men når skårene imellem USA og Europa er til stede, gælder det om at få dem helet og om at benytte den periode til samtidig at fuldbyrde, forny, stadfæste, samarbejde og søge den åbning østpå, som er den eneste mulighed for afspænding, for at få frygten væk. I disse forhandlinger vil vi altså give regeringen arbejdsmulighed og give den støtte.

Det forstod jeg sådan set også at udenrigsministeren var indstillet på. Jeg synes, han holdt en god tale, jeg synes, det var en